

Vreemde ontmoeting .

Als ik de rouwkaart van Gerard Klinkhamer thuis ontvang voel ik me eindelijk vrij om dit verhaal te mogen vertellen.

Toch met enige aarzeling, dat wel natuurlijk na al die jaren, maar ik ga het toch doen. Gerard en ik hadden de afspraak hier niet over te reppen omdat hij het nogal gênant vond. Hij was bang voor de klanten die hem als kroegbaas van café " de Gouden Karper " over die bizarre en ongeloofwaardige gebeurtenis van toen zouden gaan bevragen en hem daarna natuurlijk hartelijk uitlachen. Daar voelde hij helemaal niets voor en dat begreep ik best wel. Ze zouden hem voor gek verslijten en dat zou zijn reputatie en dorpskroegje natuurlijk niet ten goede komen. Vandaar.

Maar nu wil ik het toch van me af schrijven en ik doe er Gerard en zijn kroeg geen enkel nadeel meer mee. Het is al vele jaren geleden, ik denk zo rond 1965. Ik ben sinds kort de trotse bezitter van mijn eerste auto geworden, een derdehands knal rode en in mijn ogen prachtig lelijk eendje , als ik op een zondagmorgen met mijn akertje , snoekhengel en verdere visspullen richting de Grootschermer polder rij. Ik ben die dag wat aan de late kant omdat mijn vrouw door mij eerst voorzien moest worden van ontbijt en koffie want zij liep met een been in het gips. Een handicap die haar overkwam door een ongelukkige val van het keukentrapje. Het is die zondag mistig en windstil dus nou niet bepaald het best denkbare snoekweertje, maar er even uit zijn en wat langs de

slootkanten struinen is een prettig vooruitzicht en geeft mij bij voorbaat een goed gevoel. Misschien ook nog een snoek vangen zou de kers op de taart betekenen, al reken ik daar niet op. Een sterke karakter eigenschap van mezelf vind ik, dat pessimisme. Een beetje pessimist zijn is een verstandig iets in een mens zijn leven. Ik noem dat zelf realistisch, maar dat is niet iedereen met me eens.

“ Reken maar op nee, dan valt het misschien nog mee, ” dat is mijn motto.

De ietwat gammele rode deux- chevaux wordt met veel geknars geparkeerd op het grindpleintje voor het cafeetje van Klinkhamer. Ik ga eerst samen met Gerard even een bakkie doen en dan wat aasvisjes bij hem inslaan zoals altijd.

We kennen elkaar al jaren, Gerard en ik. De aasvissen bij hem zijn altijd vers en van een puike kwaliteit, even als zijn koffie trouwens.

Als we de gebruikelijke beleefdheden nog met elkaar aan het uitwisselen zijn boven ons dampende bakkie komt er plotseling een vrouw van middelbare leeftijd binnen die bij de deuropening blijft staan en zegt: “ Als die twee zwervers straks een biertje komen doen, ” zo begint ze zonder enige inleiding op snibbige toon, “ zeg ze dan dat het vandaag zondag is en dat we dan om vijf uur precies warm eten. Als die twee heilsoldaten vissen vergeten ze geheid alle tijd,” en... weg is ze weer.

Verbaast kijken Gerard en ik elkaar aan. Zowel de onbegrijpelijke tekst van de vrouw als ook haar kleding is ons een raadsel.

We hebben het over een tijd dat er nog geen sluiers en boerkas voorkomen in Nederland maar deze vrouw droeg een tot de grond toe reikende vormloze witte jurk en een lang neerhangende hoofddoek van de zelfde kleur die haar haar verborg wat een moeder- Therèse- achtige indruk gaf.

“ Het lijkt de maagd Maria wel, ” zegt Gerard. “ Ja, of een non uit de verpleging, ” antwoord ik, “ want gewone nonnen dragen allemaal zwarte kappen met een witte band en die van haar was helemaal wit. Maar vreemd hoor, het roomse ziekenhuis is in Alkmaar en dat ligt toch niet vlak naast de deur. En wie of wat zou ze bedoelt hebben met die twee zwervers die warm bij haar moeten komen eten op zondag? Joost mag het weten.”

Zo filosoferen we nog wat door onder het genot van een tweede bakkie troost.

Ik zet tenslotte een punt achter deze gezellige maar nochtans vruchteloze gedachten wisseling door te zeggen: “ Beste Gerard, geef me eens gauw een stuk of twintig maatse voorns van je want ik wil gaan vissen, anders is de dag om. Betalen doe ik vanavond wel als ik als afsluiting van mijn dag nog een borreltje bij je kom doen. ” Achter de kroeg schuifel ik, met beide handen vol visspullen, voorzichtig over de gladde plank die over de sloot ligt richting de polder. De mist lijkt wel dikker te worden. Als ik ongeveer een kilometer langs de slootkant het drassige weiland ben ingelopen bots ik haast tegen iemand op die daar staat te vissen naast een dikke knotwilg.

Het is een jonge man van rond de dertig jaar die zo te zien ook aan het snoeken is. Zijn visspullen zijn prima in orde,

**dat zie ik wel, maar zijn voorkomen is hoogst merkwaardig
Een lange donkere baard en zijn haar tot over de
schouders en , haast niet te geloven, hij is gekleed in een
lange witte jurk, net zoals die vrouw van vanmorgen in het
café. Niet echt een snoekvissers type dus, en ik vraag me
af of ik soms hallucineer en bij Gerard misschien in plaats
van de koffie een paar kommetjes met geest verrijkende
jenever heb zitten drinken die nu zijn uitwerking gaat
geven.**

**Ik zeg beleefd en niet echt van mijn stuk gebracht,
“ goede morgen meneer, ” en de man antwoord terug met
de zelfde groet, alleen zegt hij geen meneer maar
“ broeder.”
“ Goede morgen broeder.”**

**Hoe zo'n babbeltje dan verder gaat ligt voor de hand.
De sportvissers onder ons kennen dat wel. ” Al wat
gevangen? Wat een mist hé! Bent u hier alleen?”
“ Nee hoor, ” zegt de jonge man in de witte jurk, “ Ik ben
hier samen met mijn maatje Petrus, die staat een eindje
verderop te vissen. ”**

**“ Petrus, ” zeg ik verbaasd, ” dat is een wat
ongebruikelijke naam vandaag de dag. Zo heette in de
bijbel een apostel en dat was inderdaad een visserman
maar dan van beroep. Tegenwoordig zou je gewoon Peter
of Piet heten, maar Petrus? ”**

**“ Nou, ” zegt de man, “ dan zal je mijn naam wel helemaal
vreemd vinden, want ik heet Joshua. Joshua van Nazareth
en ik was in die dagen waar u nu over spreekt zelf ook een
visserman. Maar dan een visser van mensen. Niet van**

beroep hoor, maar meer door een persoonlijk principe gedreven. ”

Ik begrijp nu nog steeds niet hoe ik toen aan de tegenwoordigheid van geest kwam, maar ik antwoordde hem zonder enige aarzeling: “ O, nou, je moeder was net in die kroeg hier verderop bij Klinkhamer, en die zei dat het vandaag zondag was en dat er dan bij haar om vijf uur precies warm wordt gegeten. Of jullie daar samen wel even om wilden denken. ”

Verder herinner ik me nog dat er die dag door mij niets werd gevangen. Het was ook niet het best denkbare snoekweeër met die steeds dikker wordende mist, maar dat vertelde ik al in het begin.

Rien Faasse

Januari 2013